

EL LLENGUATGE**El
cinquantenari**

L'any que s'acaba d'escolar hem commemorat el cinquantenari de la publicació del Diccionari General de la Llengua Catalana, de Pompeu Fabra. Tanmateix, sembla que hi ha hagut una cosa que no ha permès de parlar d'aquest cinquantenari fent servir precisament aquest mot: el fet que no figura recollit en l'article de l'obra objecte de la commemoració. Efectivament, trobem al Diccionari Fabra els substantius *centenari* i *mil·lenari*, però no hi trobem, en canvi, *cinquantenari*, mot que tampoc no figura a la Gran Enciclopèdia Catalana. Per tot plegat, és natural que molts s'abstinguin, en el cas que comentem i en d'altres d'anàlegs, de l'ús d'aquest mot, i que recorrin a d'altres expressions equivalents, com és ara *cinquantè aniversari*.

No sembla, però, que hi hagi res que s'oposi a l'ús de *cinquantenari*, i el fet que no figuri encara recollit al nostre Diccionari acadèmic creiem que ha d'ésser atribuït a una simple omisió. Deixant de banda alguna vaga consigna d'evitar-lo —fonamentada, sense dubte, en la seva absència del Diccionari— no recordem que hagi estat combatut formalment per ningú i, així, no figura a cap dels vocabularis de barbarismes que hi ha actualment en circulació. En canvi, contràriament, no deixem de trobar-lo en molts altres repertoris lexicogràfics de la màxima solvència, com el Diccionari etimològic, en curs de publicació, de Joan Coromines, l'Alcover-Moll, els diccionaris bilingües de S. Albert i del mateix Moll (el de Miracle l'admet només com a adjectiu) i el de sinònims de M. Franquesa. D'altra banda, el substantiu *cinquantenari* ha estat sovint usat en moltes publicacions de prestigi. Així, tenim a la vista el número de «Serra d'Or» (desembre 1963) dedicat al cinquantè aniversari de les *Normes ortogràfiques*, al qual es refereix amb el mot *cinquantenari*. I el mateix Institut d'Estudis Catalans, en les felicitacions de Nadal que sol trametre cada any, que aprofita per a la recordança dels seus membres ja traspassats, no s'està de recórrer a mots de formació anàloga, com *desenari* i *vinticinquenari* (corresponents a 1980 i 1982, que ara tenim a mà), no pas tan usuals com *cinquantenari*. Per això ens hem permès de proposar a la Secció Filològica l'admissió oficial d'aquest darrer terme, la qual eliminaria sens dubte les reserves que encara sovint origina.